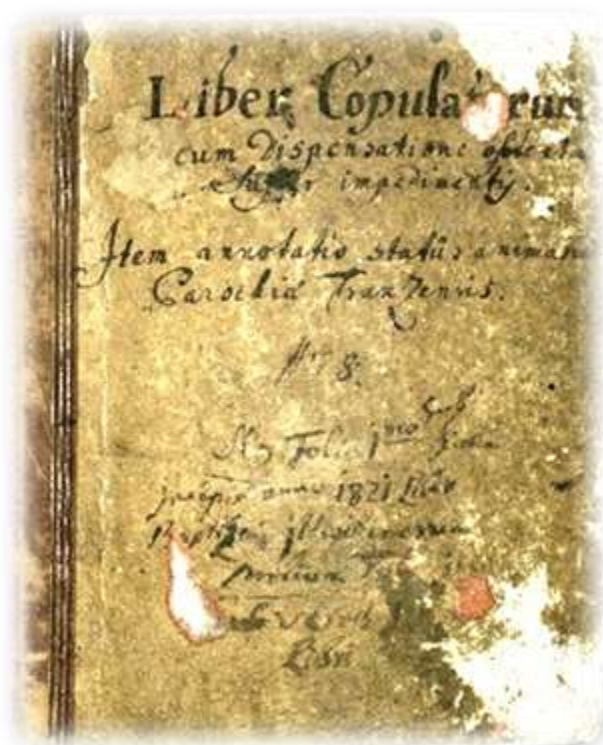




JOŽE MARKO



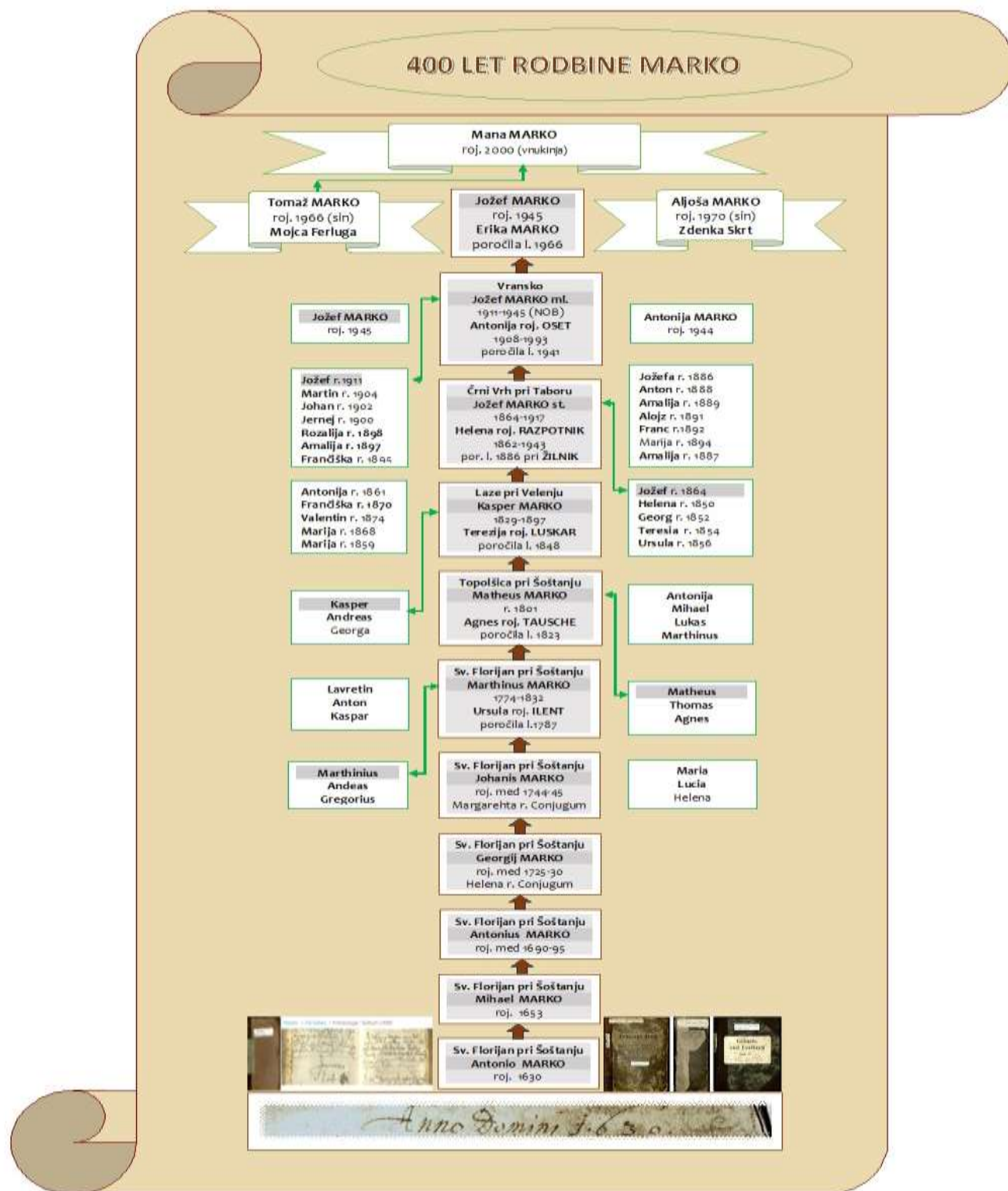
400-LETNO

RODBINSKO DREVO

DRUŽINE MARKO 1625-2025

Rodbinska listina prikazuje zaporedje znanih generacij družine Marko. V tej listini se vije nit rodu od najstarejšega znanega prednika do rodu mojega očeta in danes živečih njegovih potomcev.

Vsaka generacija je kot člen verige, ki povezuje preteklost s sedanostjo in prihodnostjo. Generacije so označene od najstarejšega znanega prednika navzgor, ki je uvrščen v 1. generacijo in predstavlja izhodišče rodbinske linije.



Po letih potrpežljivega raziskovanja, brskanja po arhivskih gradivih in iskanja sledi, ki segajo več desetletij in stoletij v preteklost, sem odkril korenine naše družine, njihove poti in selitve ter ugotovil, kdo vse so njihovi in s tem tudi moji potomci. Ta zapis in rodbinsko drevo sta poklon generacijam pred nami, a tudi dar prihodnosti, da spomini ne ugasnejo.

V vsakem imenu je utrip časa, v vsaki veji preteklost, ki še vedno živi v nas. Rodbinsko drevo je nit, ki povezuje generacije in ohranja spomin na tiste, po katerih korakih hodimo. Razumevanje naših korenin nam pomaga razumeti tudi sebe. Rodbinsko drevo ni le zbirka podatkov, temveč zemljevid življenja, vrednot in zgodb, ki so se oblikovale skozi stoletja.

Začetki raziskovanja in iskanja sledi

Ko se ozrem nazaj, ugotavljam, da se je prvi sprožilec v meni pojavil že v osnovni šoli, ko sem v nekem gradivu zasledil besedilo: »ded prababice moje stare matere«. Porajala se mi je radovednost in nato vprašanje, kdo pa je **»ded praded a mojega starega očeta«**.

Pogovori s sestrično Rozalijo, Žilnikovo Roziko, in podatki, ki mi jih je posredovala, so bili kot gorivo za nadaljnje brskanje in pregledovanje vseh dostopnih gradiv in spominskih obeležij, ki so mi bila dostopna v dolgoletnem raziskovanju in iskanju potomcev rodbine Marko.

Št. 11, prvi Vitorija	PRI JELENSKI (sv. EGIDIJ)
Armič - območje 3	1837 ZU
Titovo Vitorija	1837 ZU
Župnik Jožef Vrhinar	1767 ZU
hl. 063 - 888 - 115	1941 MU (LJ)
(Vranskištajn - grad v razvalinah)	1941 (MU (LJ))
knige - rojstne, poročne in smrtne	1838 AS v LJ
	1941 MU (LJ)
Ob poroki napisani so kar se spominam in moje rodovnja mojega očeta.	

Sestrično Roziko Marko (1934-2014) sem spoznal kot otrok predno je vstopila v nunski red šolskih sester (leto 1958, Pančevo, Srbija). V času šolanja v Kopru sem jo slučajno srečal v Piranu (1963). Nedolgo zatem, leta 1969, pa ponovno v škofiji Maribor. Pri vodenju škofije je takrat sodeloval pomožni in naslovni škof dr. Vekoslav Grmič. Ker je zagovarjal »socialistično teologijo«, so ga imenovali rdeči škof. Ob obisku sestrične, sem se pogovarjal tudi z njim.

Naslovnega škofa **dr. Vekoslava Grmiča** omenjam zato, ker je bil od leta 1951 do 1968 kaplan in kasneje župnik na **Vranskem**.

Leta 1970 je sestrična odšla v samostan v Zemun pri Beogradu. Ko sem bil službeno v Beogradu, sva se zopet srečala (1974) in nadaljevala z obujanjem spominov na rodbinske člane. Pozneje sem jo večkrat obiskoval na Brezjah, kjer je živela v domu šolskih sester in kjer je bil njen zadnji dom.

S pomočjo knjig pa sem se poučil o tem kaj je rodoslovje in kaj proučuje.

RODOSLOVJE

Rodoslovje ali genealogija je pomožna zgodovinska veda, ki proučuje in zasleduje družinsko poreklo. Njeno bistvo je iskanje prednikov ter raziskovanje družinske zgodovine. S pomočjo ustnih izročil, pisnih virov in arhivskega gradiva lahko sestavimo rodovnik in rodbinsko drevo, ki razkriva, kako so se oblikovale družinske vezi skozi čas.

V najstarejših zapisih so se pojavljala zgolj osebna imena. V 9. stoletju pa so se iz različnih razlogov začele dodajati opisne oznake – patronimiki. Tako so se ljudje razlikovali po:

- **očetu** – npr. Jožef Markov sin,
- **poklicu** – Jožef kovač,
- **krajevni oznaki** – Jožef z zgornjega konca,
- **osebnih lastnostih** – Jožef veliki.

Šele v 15. in 16. stoletju so se osebna imena začela utrjevati s stalnimi, **dednimi priimki**, ki so prehajali z očeta na otroke. Po letu 1750 je bil priimek v slovenskih deželah že splošno uveljavljen.

Poseben pomen pri rodoslovnem raziskovanju imajo tudi domača hišna imena in imena kmetij, ki jih pogosto najdemo v krstnih knjigah, urbarjih in drugih najstarejših virih. Hišno ime ali ime kmetije lahko ostane nespremenjeno stoletja, tudi če se lastništvo in s tem priimek družine zamenja. Splošno sprejeto je tudi, da se imena kmetij, ki se končajo na *-ski*, pogosto povezujejo s starejšimi, večjimi ali pomembnejšimi domačijami.

Pojmi, ki se uporabljajo

Rodbína (družina) – skupina ljudi ki jih vežejo sorodstvene vezi.

Ród - skupnost ljudi, potomcev istega prednika.

Družina - življenjska skupnost otroka z obema ali enim od staršev ali z drugo odraslo osebo,

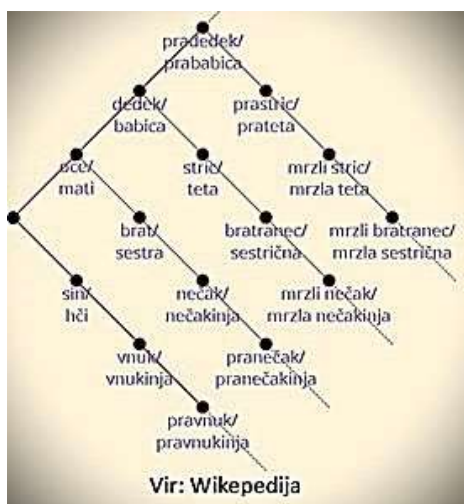
Rodbinsko (družinsko) drevo – tudi rodoslovno, genealoško drevo, včasih tudi deblo, v splošnem predstavlja v drevesno strukturo urejen zapis posameznikovih prednikov.

Pokolenje – generacija, izvor, poreklo.

Ožji družinski član – zakonec, zunajzakonski partner, oseba iz partnerske zveze, starši (oče, mati, krušni oče, mati, očim, mačeha), posvojitelji, stari starši, otroci (bratje, sestre, polsestre, polbratje) posvojenci, vnuki ter, vnuki, pravnuki.

Bližje sorodstvo (žlahta) – osebe imajo skupnega prednika.

Daljno sorodstvo - razmerje neposrednega potomstva.



Ker v Sloveniji še nimamo **etimološkega slovarja priimkov**, sem podatke o številu oseb s priimkom Marko poiskal na Statističnem uradu SLO – SiStat¹. Presenetilo me je, da je v začetku leta 2025 bilo registriranih v Sloveniji okoli 350 oseb s priimkom Marko. Res presenetljivo.

Vsak konec ima svoj začetek

Da je priimek Marko prisoten v Spodnji Savinjski dolini, v Črnem Vrhu in v Taboru, mi je bilo znano že dolgo. Presenetilo pa me je, ko sem na soimenjaka naletel, ko sem skupaj z družino živel v Šentilju ob severovzhodni meji (leta 1970). Še bolj nenavadno je bilo srečanje s policistom iz Lipnice (Leibnitz, Avstrija), ki me je ob pregledu dokumentov vprašal, ali sem morda sorodnik njihovega šefa.

V času služenja vojaškega roka pa me je pot vodila še do **Javorce nad Tolminom**, kjer sem na leseni spominski plošči v cerkvi zagledal zapis o **Marku Antonu**² – daljnem predniku, katerega ime me je nepričakovano povezal s preteklostjo, ki je dotlej tiho živela v zapisih in spominih drugih.



Obnovljena cerkev, zgrajena leta 1916. Na lesenih ploščah je zapisanih 2565 imen padlih vojakov v I. svetovni vojni.

PO SLEDEH PREDNIKOV

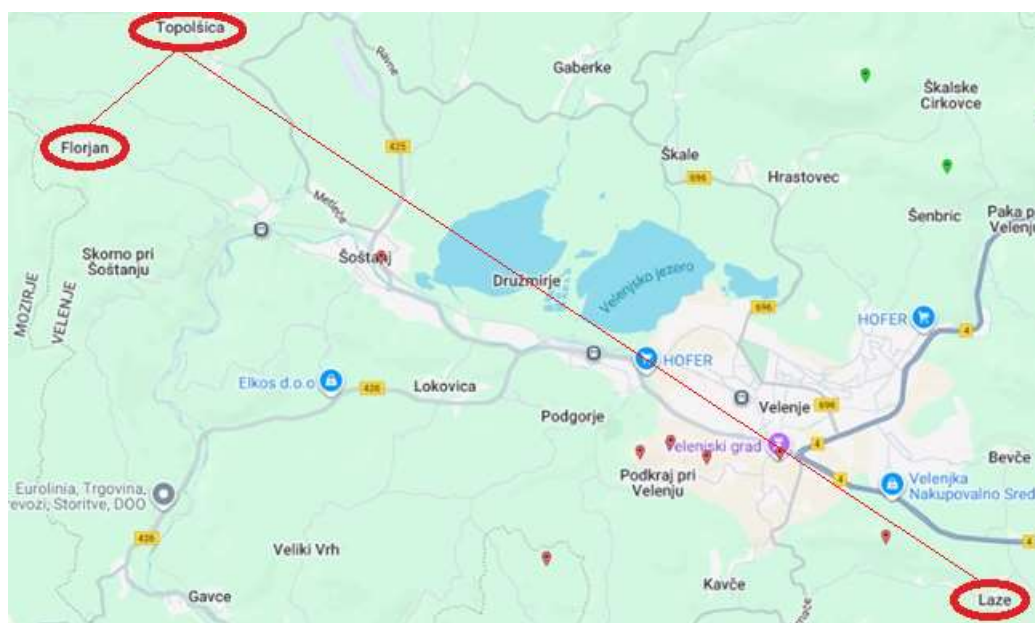
Po sledih prednikov sem začel iskati **izvor priimka Marko** z brskanjem po knjigah v župniščih in zapisih na nagrobnih obeležjih. Kasneje, ko so bile številne krstne, poročne in mrliške knjige digitalizirane, sem veliko časa preživel za računalnikom — primerjal sem podatke, preučeval družinske vezi in iskal tiste, ki so prenašali priimek naprej skozi generacije. Zanimalo me je, kdaj so naše korenine pognale in kam vse so se v stoletjih razrasle.

Raziskovanje sem začel v župnišču Tabor v Savinjski dolini. Zapisane sledi so me nato vodile v Šentilj pri Velenju, od tam v Topolšico in naprej v Sv. Florjan pri Šoštanju. Tako se je začela pot, ki me je korak za korakom približevala celotni sliki rodu Marko.

RODBINA MARKO IZ ŠALEŠKE DOLINE

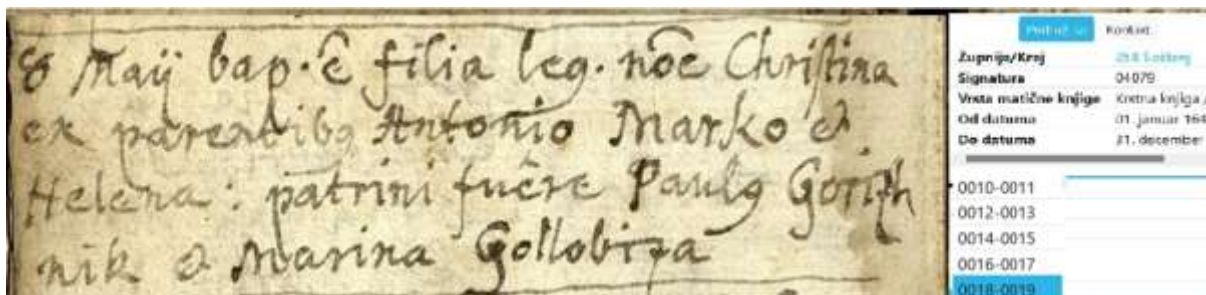
V Wikipediji je zapisano, da je v Sv. Florijanu na skali nad potokom Šentflorjanščica nekoč stal grad Kacenštajn, prvič omenjen v pisnih virih leta 1173. Z njim je povezanih več pripovedi in legend.

Po ljudskem izročilu naj bi se v gradu nekoč razplamtel silovit požar. Gospodar gradu naj bi v obupu obljubil, da bo – če bodo on, družina in grajsko poslopje rešeni – na tem mestu postavil cerkev v čast sv. Florjanu, zavetniku pred ognjem. Po pripovedi se je požar čudežno umiril in grad ni popolnoma pogorel. Gospod je svojo obljubo izpolnil, grad pa je sčasoma propadel, medtem ko je cerkev ostala kot spomin na izpolnjeno zaobljubo in na staro grajsko zgodbo, ki jo še danes ohranja ljudski glas.



Antonio Marko, Sv. Florjan pri Šoštanju (r. med 1725-30) – najstarejši prednik (I. generacija)

Z brskanjem po Krstni knjigi iz leta 1630 – 1648 ter iz leta 1648 – 1667 (obe župnišče Šoštanj) sem našel prve podatke – korenine o **rodbini Marko**. Glede na stanje ohranjenosti teh starih zapisov, pisanih v latinskem jeziku, sem porabil precej časa, da sem med številnimi, pogosto težko berljivimi vpisi, našel prve sledi naših prednikov.



Podatki se nanašajo na potomce³ Agato (1650), Christino (1651) in Mihaela (1653), katerih starša sta bila **Antonio Marko** in **Helena**⁴, roj. Gorizhnik. Glede na rojstne letnice otrok sem ocenil, da naj bi se njihov oče **Antonio** rodil pred letom 1630. Na podlagi teh zgodnjih zapisov domnevam, da se prav v Sv. Florijanu začne beleženje dednega priimka Marko, kar potrjuje tudi nadaljnja veriga podatkov v naslednjih generacijah.

V zapisu krstne knjige iz leta 1648 je navedeno tudi, da sta bila Helenina starša Paulo Gorizhnik in Marina, roj. Gollobiza, medtem ko Antonijevi starši v virih žal niso navedeni.

Da bi preveril, ali sem res na pravi sledi očetove rodbinske debla, sem moral prelistati kar precej krstnih, poročnih in mrliških knjig župnij Sv. Florijana, Topolšice in Šentilja pri Velenju, da so me podatki, ki sem jih »križal«⁵ peljali v pravo smer. Pozneje sem vse pridobljene podatke večkrat preverjal tudi s pomočjo digitaliziranih arhivskih knjig posameznih župnij, ki so omogočile natančnejše primerjave in povezovanje posameznih družinskih vezi.



Kopija izgleda poročne knjige iz leta 1825

Po vsem tem ugotavljam, da je v Sv. Florjanu, poleg roda Antonia Marka, prebivalo še **pet generacij** in prenašalcev dednega priimka. Antonijevemu sinu **Mihaelu MARKO** (r. 1653)⁵ je sledil **Antonius MARKO**⁶ (r. 1695). Za njim pa so se razvrstili **Georgij MARKO**⁷ (r. 1725), **Joanis MARKO**⁸ (r. 1744) in **Martinus MARKO**⁹ (r. 1774). Na osnovi letnic, ki sem jih preverjal tudi v okoliških župnijah (Prevalje, Mežica, Črna) ter čez mejo na Avstrijskem, je dokazljivo, da je rod rodbine Marko koreninil v Sv. Florjan in od tu krenil v različne smeri.

Ena veja se je razrastla proti Prevaljam, naprej proti Mežici in v zaselke pri Pliberku¹⁰ (Libuče, Heiligengrab, Podkraj ...). Druga veja pa proti Topolšici in se nadaljevala v Šentilj pri Velenju, v zaselek Laze, od tam pa v Črni Vrh pri Taboru.

Pridobljeni podatki pa tudi nakazujejo, da so se nekateri potomci usmerili proti Kungoti, Šentilju v Slovenskih goricah ter čez mejo v Avstrijo, v Lipnico¹¹ (Leibnitz) in okoliške zaselke, kot so Wagna in Lebring.

Matheus Marko¹² (r. 1801) - Topolšica pri Šoštanju – sedma generacija

Iz Sv. Florjana se je v Topolšico preselil Matheus Marko (r. 1801), sin Marthinusa Marka. Leta 1823 se je tam poročil z domačinko Agnes Tausche (r. 1802), skupaj pa sta imela sedem otrok, med njimi tudi Kasperja, ki je kasneje svojo rodbinsko vejo razširil v zaselek Laze, poleg Arnač, Silov, Ložnice, Kota in Podkraja, del krajevne skupnosti Šentilj.

Kasper Marko¹³ (1829-1897) - Šentilj pri Velenju – osmi rod

Začetna / Slovenia / Nadškofija Maribor / 261 Št. Ilj pri Velenju - Arnače / Poročna knjiga / Trauungsbuch | 04904

Namen		Bräutigam		Braut	
Anno	Monat und Tag	der Gegenwärtigen	des trauenden Priesters	Namen	des Brauten
1848				Kasper Marko	Terezija Luskar

Kopija iz poročne knjige iz leta 1848

V Arnačah se je Kasper Marko (r. 1829) leta 1848 poročil s Terezijo Luskar (r. 1828). Družinsko domovanje sta uredila v neposredni bližini gradu Švarcenštajn, znanega tudi pod imenom Gradič, ki stoji na južnem obrobju naselja Laze. Na tem mestu je v prvi polovici 14. stoletja stal srednjeveški grad, na čigar temeljih je bila kasneje zgrajena današnja graščina. Območje je v preteklosti spadalo pod župnijo Št. Ilj pod Gradičem, danes pa pod krajevno skupnost Šentilj.

Kasperju in Tereziji se je rodilo pet hčera in dva sinova. Po smrti treh otrok zapored je družina opustila prvotno domačijo ter se preselila v Savinjsko dolino, v Črni Vrh pri Taboru.

Ustno izročilo pripoveduje o pojavu t. i. vicanju, prihajanju pokojnika iz onostranstva, ki naj bi se pojavljal v Kasperjevem domu v nočnih urah in »pregnal« družino iz hiše.

V Črnem Vrhu sta prevzela kmetijo, ki je ohranila hišno ime **Žilnik** po prejšnjih lastnikih. Takrat je bil njun sedmi otrok, **Jožef** (moj ded), star dve leti.

RODBINA MARKO V SAVINJSKI DOLINI

Zapis in rodbinsko drevo, ki sledi, prikazuje nove rodove v Savinjski dolini, opisuje njihove potomce in generacije, ki povezujejo zgodovino družine Marko od Sv. Florjana do današnjega časa.

Črni Vrh pri Taboru – Kasper Marko na Žilnikovi domačiji – osma generacija

Leto 1866 je začetek rodbine Marko v Savinjski dolini, nadaljevanje Kasperjeve družine, kjer je pognal korenine moje deda Jožefa st. in mojega očeta Jožefa ml.

V novem domu so se Kasperju in Tereziji rodili še trije otroci: dve hčerki in sin. Najstarejši od treh sinov, Georg (r. 1852), je ostal v Črnem Vrhu (takratna hišna številka 40) z ženo, rojeno Voler, in otroki. Njegov sin Mihael (r. 1890) se je kasneje preselil v Zahomce na Sevnikovo kmetijo.

Najmlajši sin, Valentin, rojen v Črnem Vrhu leta 1874, je pred 1. svetovno vojno odšel v Ameriko

(Čikago), kjer je živel do smrti leta 1972. Vso svoje premoženje, vključno z rančem, je oporočno zapustil sorodnikom v Sloveniji. Zapuščinska razprava je trajala več kot dve leti — kar bi bilo za današnji čas pravzaprav rekordno hitro.



MOJI STARI STARŠI - deveta generacija

Poimenovanje starih staršev je dokaj pestro. V osrednjem delu Slovenije prevladuje »stara mama-stari ata«. Na Primorskem jih kličejo »nona-nono«. Obmejna Štajerka pozna izraz »oma-opa«, Korošci »bica«, Prekmurci pa »baba-deda«. V pravljicah pa vedno nastopata »babica in dedek«.

Jožef Marko st.¹⁴ (1864-1917) - stari oče

Jožef, zadnji rojenec v Lazah, je po smrti očeta leta 1897 prevzel kmetijo. 14.11.1886 se je poročil s Heleno Razpotnik iz Vač pri Kandršah. Rodilo se jima je šestnajst otrok — sedem hčera in devet sinov.

Usoda pa je bila kruta: že v rani mladosti je bolezen vzela pet hčera in dva sinova. Leta 1899 so v petih dneh zaporedoma umrli kar trije otroci. Stari rek pravi, da nesreča nikoli ne počiva. Tako je družina doživela še eno tragično preizkušnjo, Jožef se je leta 1917, med 1. svetovno vojno, smrtno ponesrečil.



Kopija poročnega lista stare mame in starega očeta

Helena Razpotnik¹⁵, stara mama (1862 – 1943)

Rojena je bila v Vačah pri Kandršah, kjer je tudi končala osnovno šolo. Sestrična (nuna) je zapisala, da sta se »Helena in Jožef (moj stari oče) spoznala v Taboru. Ker je bil Jožef ženskar, je predčasno naročil otroka, ki se je rodil v Vačah. Kmalu za tem pa se je z njo poročil in jo s hčerko Josefino (po domače Pepa) pripeljal v Žilnikovo družino«.

Četna / Slovenia / Nadškofjski arhiv Ljubljana / Vače / Krstna knjiga / Taufbuch | 04309



Kopija iz krstne knjige iz Vač, kjer se je rodila Josepina (moja teta).

Tete in strici



Fotografija je verjetno nastala ob praznovanju 70-letnice stare mama Helene (1932). Očetovi bratje stojijo po vrsti od najstarejšega do najmlajšega, mojega očeta (zadnji z desne strani). Stara mama sedi med hčerama. Teta Pepa, je bila 25 let starejša od mojega očeta. Živel je pod Krvavico v Zajčevi hiši, kjer je danes dom planincev iz Tabora.

Od tet in stricev sem poznal najstarejšega strica Antona (umrl leta 1952), ki je živel na Vranskem v hiši nasproti graščine Avžlak. Večkrat sem obiskal strica Franca (tretji z leve) ter sestrične in bratrance na Žilnikovi domačiji. Tudi strica Martina (drugi z desne) sem obiskal v Taboru. Z njegovimi potomci, bratrance, pa sem se srečeval na Vranskem, kjer so bili zaposleni.

MOJI STARŠI NA VRANSKEM – deseta generacija

Prvi priseljenec iz Žilnikove domačije v Črnem Vrhu pri Taboru na Vransko je bil **moj stric** Anton Marko¹⁶ (1889–1952). Priselil se je leta 1911 po poroki z Marijo Žgajnar in sta domovala nasproti graščine Avžlak. Bil je lovec in soustanovitelj lovske družine na Vranskem v času Kraljevine Jugoslavije in povojne Federativne ljudske republike Jugoslavije.

Leta 1927 mu je sledil **moj oče**, ki se je na začetku vojne poročil in si na Vranskem ustvaril **družino**. Z mojim odhodom pred več kot šestdesetimi leti in pred kratkim odhodom sestre Zvonke v dom starejših Prebold, se je očetov rod na Vranskem končal.

Jožef MARKO ml.¹⁷ (1911-1945)

Vransko je kraj moje mladosti in hkrati kraj, kjer sta se moja starša spoznala, poročila in ustvarila družino in novo vejo rodbine Marko.



Slika očeta (1933). Kopija iz krstne knjige..

Moj oče je že kot mladenič pokazal veliko spretnosti in trdne volje. Po končani osnovni šoli v Šentjurju pri Taboru je prišel na Vransko, kjer se je pri svojem bratu Antonu izučil za soboslikarja in pleskarja. Leta 1927 je zaključil obrtno šolo, nato pa nadaljeval z izpopolnjevanjem: leta 1930 je v Celju opravil pomočniški izpit, leta 1936 pa mojstrski izpit v Ljubljani. Leta 1940 je postal samostojni obrtnik (št. poslovne knjige 198/40 z dne 20. 9. 1940). Poleg svoje obrti je oče s strastjo ustvarjal tudi umetelne poslikave – od oljnih slik na platno do stenskih poslikav, predvsem lovskih sob.

16. 9. 1944 je odšel v partizane, ker je bil težko ranjen so ga prenesli v partizansko bolnišnico. Žal jo je okupator odkril in pobil vse negibne ranjence, med njimi tudi mojega očeta. Njegovo poslednje domovanje je nekje v nedrjih gozdov Menine planine.



Očetove poslikave lovske sobe na Vranskem. Zadnji motiv je slika na platnu v lasti sestre Zvonke.

Antonija MARKO rojena OSET¹⁸ (1908-1993) - moja mama



Kopija iz krstne knjige iz časa Avstro-Ogrske in slika mame okoli leta 1935

Moja mama, rojena leta 1908, je bila že kot deklica pridna in marljiva. Z družino je živela na kmetiji na Rifniku, ki se dviga južno od Šentjurja pri Celju. Hrib je bil poseljen že vse od mlajše kamene dobe. Sedaj je preurejen v arheološki park kot največja poznoantična naselbina na Slovenskem.

Po končani osnovni šoli (1925) je obiskovala dveletno gospodinjstvo šolo v Šentjurju pri Celju, nato pa se je odpravila na Vransko, kjer je kot gospodinja skrbela za dom notarja dr. Jožeta Gračnerja.

Njeni starši, Franc Oset¹⁹ (1861–1952) iz Rifnika pri Šentjurju in Antonija, roj. Vodeb (1874–1943) iz Črnoles pri Šentjurju, sta živela z družino na kmetiji v Rifniku (podedoval jo je po svojih starših, Antonu Osetu²⁰ in Mariji, roj. Štante). Rodilo se jima je deset otrok (trije sinovi in sedem hčera).

Ob rojstvo je bilo moje ime zapisano po nemško, Josef, po vojni pa po slovensko, Jožef. Po osamosvojitvi je bilo brez moje vednosti spremenjeno ime v Jože. Povrnitev imena v Jožef sem moral urediti osebno po redni poti. S tem sem ohranil staro družinsko tradicijo, da poleg dednega priimka nosim tudi očetovo ime in ime deda.

MOJA DRUŽINA - enajsta generacija



Pred šestdesetimi leti je bilo prvo domovanje moje družine v Šentilju v Slovenskih goricah, ob tako imenovani Maistrovi severni meji.

Po dvanajstih letih bivanja nas je pot zanesla v Koper, na zahodno mejo.

Po več kot tridesetih letih bivanja na Obali sva se z ženo odločila za nadaljnje življenje v Ljubljani.

Tam, kjer je meja, je tudi tihotapljenje, »švercanje«, posebna folklor takratnega časa. Najbolj aktualna je bila kava, ki so jo kupovali nedaleč čez avstrijsko mejo pri »debeli Berti«. Prebivalcem ob meji ni bilo potrebno švercati, ker smo imeli maloobmejne prepustnice in smo lahko mesečno prinesli čez mejo določeno količino kave, cementa in drugega gradbenega materiala.

Podobno je bilo na zahodni meji, s tem da je bil takrat aktualen Ponte Rosso (Trst). Za švercanje so bile aktualne »vroče« kavbojke RIFLE in druge blagovne znamke, pa še kaj drugega.

Moji potomci

Sinova sta po končanem študiju izbrala svojo pot življenja.



Tomaž, rojen leta 1966, je osnovno in srednjo šolo zaključil v Kopru. Bil je med prvo generacijo, ki je morala pred študijem odslužiti vojaški rok.

Že kot osnovnošolec se je navdušil za orodno telovadbo. Po preselitvi na morje pa predsedlal na vaterpolo. Kot srednješolec pa se je preskusil v veslanju.

Diplomiral je iz biotehnologije na Fakulteti za kemijo in kemijsko tehnologijo v Ljubljani. Z ženo Mojco Ferluga in hčerko Mano živijo v Ljubljani.

Zaposlen je na področju razvoja v farmaciji.

Aljoša, rojen leta 1970, je prav tako končal osnovno in srednjo šolo v Kopru. Vojaški rok je opravil ob začetku razpada Jugoslavije. Diplomiral je na Ekonomski fakulteti v Ljubljani in kasneje še na Fakulteti za informacijske študije v Novem mestu. Trenutno živi med Obalo in Ljubljano, večinoma pa pri sopotnici Zdenki v Idriji. Je več kot petindvajset let samostojni podjetnik, zadnje čase pa je delno zaposlen na Obali.



Že kot študent je bil Aljoša strasten popotnik. V treh mesecih je prepotoval Novo Zelandijo po dolgem in počez, obiskal velik del Evrope, vključno z Islandijo, raziskal osrednji in južni del Amerike, vključno s porečjem Amazonke, se povzpел na Kitajski zid in spoznal Vietnam ter okoliške države. Skupaj z Zdenko sta osvojila skrajni sever Norveške, rt Nordkapp, in raziskala del Indonezijskega otočja.



Vnukinja - Mana (hči Mojce in Tomaža), rojena leta 2000, je zadnji list na poganjku naše rodbinske veje. Osnovno in srednjo šolo je zaključila v Ljubljani, nato pa študij na Fakulteti za dizajn. Znanje in izkušnje je nadgradila s študijem na Florence Institute of Design v Firencah.

Od zgodnjega otroštva je bila aktivna plesalka, najprej v Show Dancu in Modern plesih. Prve plesne korake in akrobatske veščine je naredila pri enajstih letih in do enaindvajsetega leta trenirala in nastopala. Navdih ji je bil rek, zapisan na spodnji fotografiji.



Vnukinja Mana kleči med tekmovalkama.

Živi in dela v Ljubljani kot samostojna podjetnica na svojem področju. Poleg dela se še ljubiteljsko ukvarja s plesom v vlogi vaditeljice.

V svoji plesni karieri je bila uspešna in dosegla lepe rezultate tako na domačem parketu na državnem tekmovanju kot po svetu na evropskih in svetovnih tekmovanjih.

Na **državnem prvenstvu** v Show Dancu je bila v mladinski formaciji štirikrat državna prvakinja in trikrat v članski konkurenci. V Modern plesu so osvojili trikrat 1. in enkrat 3. mesto. V paru sta se s soplesalko uvrstili na 2. in 3. mesto.



Na **evropskem prvenstvu** se je s skupino trikrat ~~krat~~ uvrstila na 1. mesto. (Nemčija, Poljska, Madžarska in Gibraltar)

Kar trikrat je bila s skupino **svetovna prvakinja** v Show Dancu in dvakrat v Modern plesu, da ne omenjam četrtih in ostalih mest (Nemčija, Poljska in Češka)





Sorodstvo na Vranskem - nosilci dednega priimka Marko

Kljub temu, da se je moj rod izkoreninil na Vranskem, se priimek Marko še vedno ohranja in razrašča na 400-letni krošnji rodbinskega drevesa.

Po letu 1960 so se na Vransko priselili **moji bratranci**, novi prenašalci dednega priimka.

Iz Tabora sta se priselila in na Vranskem domovala:

- **Franc Marko** in njegova žena Alojzija (roj. Lesjak) sta zaživela v Brodeh. Tam še vedno biva njun sin Janko, nosilec dednega priimka. Hči Magda, poročena Ferme, pa se je preselila v Stopnik pri Vranskem z možem Antonom in sinom Tadejem.
- **Pavel Marko** in njegova žena Kristina, rojena Vranič, sta si zgradila dom na Vranskem. V njem sedaj živi starejši sin Martin z ženo Alenko, rojeno Turnšek in hčerko Tanjo ter sinom Juretom, nosilcem dednega priimka.
Boris Marko, mlajši sin, in partnerica Barbara Grabner ter hčerki Tjaša in Eva domujejo v svoji hiši nedaleč stran.

Iz Žilnikove domačije sta se priselila na Vransko:

- **Ivan Marko** se je z ženo Slavko (roj. Papež) in sinovoma, Martinom in Pavlom, nastanil v Čepljah. Žal se je starejši sin Martin prehitro poslovil, že leta 2005.
Njun mlajši sin **Pavel** in njegova žena Marija (roj. Punčoh) domujeta s sinovoma Martinom in Domnom v Selu pri Vranskem. Martinova sinova (Pavlova vnuka), Adam in Timotej, pa sta prenašalca dednega priimka **rodbine Marko**.
- **Bernarda**, hči Antona Marka, zadnja potomka iz Žilnikove domačije, se je na Vranskem poročila s Slavkom Padežnikom, ki je žal že pokojen. S sinom Tomažem živita v hiši, ki je bila do leta 1952 v lasti knjigarnarja in založnika Lavoslava Schwentnerja, tudi nekdanjega Vranščana.

Na koncu si lahko odgovorim še na vprašanje:

Kdo je ded praded mojega starega očeta?



Jožef Marko

➤ **moji potomci:**

└─ Tomaž

└─ Mana

└─ Aljoša

➤ **moji predniki:**

└─ Jožef ml. /oče/

└─ Jožef st. /stari oče/

└─ Kasper

└─ Matheus

└─ Marthinus

└─ Johanis

└─ Georgij

└─ Antonius

└─ Mihael

└─ Antonio



Našel sem ga v **četrtem** pokolenju in to je moj: **pra-pra-pra-pra-praded**.

KONEC ZAČETKA IN NADALJEVANJE

Iz podatkov je razvidno, da je **rodbina Marko** zapisana v knjigah že okoli **leta 1625**, ko je iz korenin v Sv. Florijanu pri Šoštanju pognalo deblo družinskega drevesa, katerega veje so se razrasle in brstijo že **400 let** – tako na Vranskem kot še marsikje drugje. Z mojim rojstvom in rojstvom sinov so na očetovi rodbinski veji pognali novi poganjki, nosilci dednega priimka MARKO, med katerimi je zadnji list na poganjku vnukinja Mana.

Kar se ti zdi končno, je le začetek.
Kar se ti zdi začetek, je le nadaljevanje.
In kar se ti zdi konec, je le prehod.
Albert Einstein



Gradiva zbral in uredil
Jožef MARKO

Viri:

¹ SiStat: F <https://pxweb.stat.si/SiStatData/pxweb/sl/Data/-/05X1017S.PX/table/tableViewLayout2/>

² Javorca nad Tolminom – Knjiga mrtvih, IV/80, 54 stolpec; <https://www.tol-muzej.si/javorca/si/11>

Šoštanj – Nadškofija Maribor

³ Krstna knjiga 1630-1648

⁴ Krstna knjiga 1600-1629

⁵ Krstna knjiga 1648-1667

⁶ Krstna knjiga 1688-1719

⁷ Krstna knjiga 1742-1757

⁸ Krstna knjiga 1742-1757

⁹ Krstna knjiga, 1771-1793

¹⁰ Bleiberg - Kärnten: Ev. Kirche A.B

¹¹ Leibnitz - Steiermark: Ev. Kirche A.B.

Šoštanj – Nadškofija Maribor

¹² Krstna knjiga, 1794-1810

Št. Ilj pri Velenju – Arnače – Nadškofija Maribor

¹³ Poročna knjiga 1848 1838-1907

Šoštanj – Nadškofija Maribor

¹⁴ Krstna knjiga 1838-1883

Vače – Nadškofijski arhiv Ljubljana

¹⁵ Krstna knjiga 1856-1897

Vransko – Nadškofija Maribor

¹⁶ Poročna knjiga

Sv. Jurij ob Taboru – Nadškofija Maribor

¹⁷ Krstna knjiga 1894-1912

Šentjur pri Celju – Nadškofija Maribor

¹⁸ Krstna knjiga 1887-1910

¹⁹ Krstna knjiga 1860-1871

²⁰ Poročna knjiga 1888 – 1910



Knjiga je poklon prednikom rodbine Marko. Posvečam jo
očetovemu rodu in moji skrbni mami ter jo podarjam v
spomin sinovoma in vnukinji.